

Arrest

nr. 89 685 van 15 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 29 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de advocaat M.-C. FRERE, die *loco* advocaat Bruno SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 augustus 2011 een eerste asielaanvraag in. Zij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 20 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 24 februari 2012 dient verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.4. Met het arrest met nummer 76 735 van 8 maart 2012 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 april 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 24 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Tevens op 24 mei 2012 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.8. Verzoekster dient op 25 juni 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 juni 2012 een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de genaamde [B. M.]
geboren te [...], op [...]
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.06.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 30.08.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 20.12.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 12.03.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 25.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een originele foto van haar echtgenoot en een originele foto van haar gezin voorlegt. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zou weten welke militaire graad haar echtgenoot zou hebben. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene een ingescand medisch attest (ontvangen per mail) van haar echtgenoot voorlegt waarin vermeld werd dat hij opgenomen zou zijn geweest in de afdeling traumatologie van 19.06.2009 tot 01.07.2009. Overwegende dat een kopie (ingescand document) niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het medisch attest en de foto van haar gezin (dat nog bij haar thuis gelegen zou hebben) door haar vriendin [R.] opgestuurd werden naar het e-mailadres van een kennis van haar [F.R.]. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze deze documenten tien dagen geleden van hem gekregen zou hebben. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de omstandigheden van haar interview op het CGVS (vier uur durende interview, huilende kinderen) moeilijk waren en dat ze niet meer zou weten wat ze verteld zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de dingen uiteindelijk anders geschreven werden. Overwegende dat betrokkene verklaart het niet eens te zijn met de beslissing van het CGVS inzake haar

vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene vrij was hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep in te dienen binnen de wettelijk vastgelegde termijn, en dat de RW de beslissing van het CGVS in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het in Tsjetsjenië onmogelijk zou zijn om aan documenten te geraken. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende het verblijf op het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden (hierna: het koninklijk besluit van 8 januari 2012). Tevens voert verzoekster aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij licht het middel als volgt toe:

[...]

Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend.

Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

[...]

Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

[...]

Evenwel heeft de Raad van State geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012 :

«Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l'Arrête royal de 20 septembre 2009 modifiant l'Arrêté royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué ; que ces dispositions (...), respectivement, à l'attribution, notamment au Secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile, de la compétence de « tutelle » à l'égard de l'Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers, et à la prise d'effet de l'arrêté royal attaqué; ne s'appliquent nullement ni n'ont vocation à s'appliquer à la requérante ; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir, directement ou indirectement, les effets ; »

[...]

Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast.

Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen.

Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

[...]"

3.1.2. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

"De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99."

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

"Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming."

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. Vande Lanotte en G. Goedertier, *Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht*,

Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. Joassart, "Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux", *Rev.b.dr.const.* 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 voorziet duidelijk dat mevrouw M. De Block wordt benoemd tot "*Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie*". Uit dit benoemingsbesluit en de titel die haar wordt toegekend blijkt dat zij het regeringslid is dat onder meer bevoegd is voor Asiel en Migratie en het kan niet ter discussie gesteld worden dat "*de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*" (cf. artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1.1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) onder het begrip Asiel en Migratie valt.

Verzoekster merkt terecht op dat in artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie onder andere ook de voogdij heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad. In tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen laat deze bepaling echter geenszins toe de bevoegdheid van voormelde staatssecretaris om beslissingen te nemen inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in vraag te stellen. Het gegeven dat de Raad van State in het arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 oordeelde dat een vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van bepaalde artikelen uit het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden kan aan voormelde vaststelling geen afbreuk doen. In voormeld arrest wordt, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, namelijk niet geconcludeerd dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet bevoegd zou zijn inzake "*de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*". Er wordt slechts geduid dat voormeld koninklijk besluit louter voorziet dat een staatssecretaris "*de voogdij*" heeft over bepaalde diensten en dat deze voogdijregeling op zich geen betrekking heeft op diens bevoegdheid inzake "*de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*". De Raad van State heeft hierdoor evenwel niet aangegeven dat voormelde staatssecretaris deze bevoegdheid niet zou hebben.

Voorts moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat deze bepaling voorziet dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde kan beslissen een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer een vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze beslissing genomen werd door mevrouw R. M., attaché bij de "*Algemene Directie Vreemdelingenzaken*". Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om een beslissing in toepassing van artikel 51/8, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet te nemen.

Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing zou genomen zijn door een onbevoegde ambtenaar of met miskennis van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht. Tevens voert verzoekster aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting:

[...]

Het is niet aan de verweerder om uitspraken te doen over de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit komt enkel toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er is dan ook een manifeste schending van het art. 57/6 Vreemdelingenwet dat hieronder weergegeven wordt :

Art. 57/6

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;

3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;

4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die; op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;

8° om aan de vreemdelingen en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève, op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York, op 28 september 1954.

De in de punten 1 ° tot 7° bedoelde beslissingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

De in het eerste lid, 2°, bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijf werkdagen. "

De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich derhalve niet in de plaats stellen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en hierover uitspraken doen.

[...]

De verzoekster heeft evident ernstige redenen om bescherming aan te vragen.

De verzoekster heeft in haar land van herkomst, de Russische Federatie, deelrepubliek Tsjetsjenië, ernstige persoonlijke problemen gekend.

Daarnaast is de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië tot op heden onrustwekkend.

[...]

Er is bijgevolg een manifeste schending van het art. 51/8 Vreemdelingenwet, dat hieronder weergegeven wordt :

[...]

Het komt bijgevolg niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om uitspraak te doen over de nieuwe documenten van de verzoekster.

Inderdaad, het is enkel de Commissaris-generaal die zich kan uitspreken over de waarde ervan met betrekking tot het ingeroepen vervolgingsrisico.

Het betreft wel degelijk nieuwe relevante gegevens met betrekking tot de situatie van de verzoekster in het kader van een onderzoek naar de nood aan vluchtelingenbescherming.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt onterecht dat met de verzoeksters nieuwe documenten geen rekening dient gehouden te worden.

Dit is volledig ten onrechte.

De verzoekster legt volgende documenten voor:

o Originele foto's van haar echtgenoot en originele foto's van haar gezin ;

o Medisch attest van de echtgenoot van de verzoekster.

Deze documenten zijn wel degelijk van belang.

In de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wordt het volgende gesteld:

"Uw gebrek aan enige recente documenten of foto's met betrekking tot uw echtgenoot ondermijnt bovendien jullie actuele relatie."

Daaruit dient afgeleid te worden dat het oordeel van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen mogelijks in positieve zin was gewijzigd, indien de verzoekster toen reeds in de mogelijkheid was geweest om foto's van haar echtgenoot en haar gezin neer te leggen.

De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich niet in de plaats stellen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen door te stellen dat de foto's maar zijn wat ze zijn, aangezien in de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf op het belang van dergelijke foto's werd gewezen!

Het is dan ook opnieuw aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om zich uit te spreken over de voorgelegde foto's door verzoekster.

[...]

Ook het medisch attest dat de verzoekster neerlegt kan niet zonder meer afgewezen worden.

Het medisch attest betreft immers een opname van de echtgenoot van de verzoekster in het ziekenhuis van 19/06/2009 tot 01/07/2009.

Waarom de echtgenoot van de verzoekster werd opgenomen, werd niet aan de verzoekster gevraagd.

Het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken is niet gebeurd met kennis van zaken, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken aldus de achterliggende omstandigheden, waarin het medische attest tot stand is gekomen, niet kent.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijst het document af, louter en alleen omwille van het feit dat het een kopie betreft. Deze motivering is onafdoende, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken nalaat om het medische attest te kaderen in het asielrelaas van de verzoekster.

Het medisch attest, ook al betreft het een kopie, dient bovendien minstens als begin van bewijs beschouwd te worden.

Er is bijgevolg geen afdoende motivering.

[...]"

3.2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt voor elk van de aangebrachte elementen en/of stukken vervolgens concreet aangegeven waarom deze niet kunnen worden aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en er een manifeste beoordelingsfout is gemaakt, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning

aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoekster wijst op de door haar in het kader haar tweede asielaanvraag aangebrachte foto's van haar echtgenoot en haar gezin en op het tevens voorgelegde medisch attest dat haar echtgenoot in de periode van 19 juni 2009 tot 1 juli 2009 in het ziekenhuis was opgenomen. Zij is van oordeel dat deze stukken ten onrechte niet zijn weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de tweede van voormelde cumulatieve voorwaarden volgt evenwel dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet omvat dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal en/of de Raad, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. *In casu* dringt de vaststelling zich op dat voormelde voorgelegde stukken geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige procedure, met name de terechtzitting van de Raad op 5 maart 2012, waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen. Deze vaststelling volstaat reeds opdat verweerder kon besluiten dat deze stukken geen gegevens betreffen “*met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.*”

Specifiek wat de derde voorwaarde betreft en waar verzoekster stelt dat het niet aan verweerder toekomt om uitspraak te doen over de nieuwe documenten, wijst de Raad er daarnaast op dat artikel 51/8, eerste van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of “*ernstige aanwijzingen*” van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde

artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987).

Door de relevantie van de voorgelegde foto's en van het medische attest te onderzoeken, maakt verweerder zich dan ook geenszins schuldig aan bevoegdheidsoverschrijding.

Verzoekster betoogt verder dat de door haar voorlegde foto's en het medische attest wel degelijk relevant zijn.

Wat de voorgelegde foto's betreft, verwijst verzoekster hierbij naar de motivering van de beslissing van de commissaris-generaal van 20 december 2011 dat het opmerkelijk is dat zij geen enkel recent document kon voorleggen van de bestaande band met haar echtgenoot en dat dit gebrek aan enige recente documenten of foto's met betrekking tot haar echtgenoot hun actuele relatie ondermijnt. In dit verband stelt de Raad evenwel vast dat verzoekster het motief niet betwist dat de voorgelegde foto's geen aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap bevatten en dat verweerder op grond van deze vaststelling in redelijkheid kon oordelen dat uit deze foto's bijgevolg de actuele band met haar echtgenoot op geen enkele wijze kan blijken. In ieder geval dient er ook te worden vastgesteld dat de Raad in zijn arrest met nummer 76 735 van 8 maart 2012 reeds oordeelde dat voormeld motief van de commissaris-generaal slechts een overtollig motief was. Zelfs indien deze actuele relatie bewezen zou worden, verhinderden de talrijk vastgestelde onwetendheden en onaannemelijkheden volgens de Raad in voornoemd arrest dat aan het asielrelaas enig geloof kon worden gehecht.

Inzake het medische attest, merkt de Raad verder op dat verweerder kon vaststellen dat de herkomst en de authenticiteit van een kopie of van een ingescand document niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen immers gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om geen bewijswaarde toe te kennen aan het ingescand medisch attest dat door verzoekster werd neergelegd.

Er dient dan ook te worden aangenomen dat verweerder niet kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat de voorgelegde foto's en het ingescand medische attest geen ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst verder nog naar de ernstige persoonlijke problemen die ze heeft gekend en de onrustwekkende algemene veiligheidssituatie in Tjsetsjenië, doch toont zodoende niet aan dat verweerder ten onrechte de door haar in het kader van haar tweede asielaanvraag aangebrachte elementen en stukken niet heeft weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond. Enige bevoegdheidsoverschrijding blijkt evenmin.

3.2.2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, dat de bevoegdheden van de commissaris-generaal vermeldt. In zoverre het de bedoeling is van verzoekster om aan te voeren dat verweerder de hem in artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid heeft overschreden, kan de Raad daarnaast enkel vaststellen dat – in tegenstelling tot hetgeen verzoekster aangeeft – verweerder zich in de bestreden beslissing geenszins heeft uitgesproken over de vraag of verzoekster al dan niet

gerechtigd is op een beschermingsstatus. Hiertoe wordt verder verwezen naar voorgaande bespreking van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.4. Zoals reeds aangehaald wordt in de bestreden beslissing geen standpunt ingenomen over de erkenning/toekenning van enig beschermingsstatuut, doch wordt enkel vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Bijgevolg kan evenmin een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster tevens geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.2.2.6. Met betrekking tot de rechten van verdediging wijst de Raad er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS